

[Aage Brusgaard]

Det vil altså sige, at de agenturer, der findes i forvejen, og de, der vil blive placeret, rent faktisk ikke ligger i hovedstadsområdet i de andre lande. Det er altså ikke noget væsentligt argument for EF, at det skal være i en hovedstad.

Det fremgår da også meget tydeligt, at EF's beslutning siger Københavnsområdet, og vi har fået bekræftet, at Københavnsområdet også dækker Roskilde og Risø.

Det er naturligvis korrekt, som hr. Svend Aage Jensen nævnte, at det må være op til regeringen, når vi nu har en regering, at træffe beslutninger, som der er flertal for i det danske parlament. Det, der har givet forvirrende signaler, er, at flere medlemmer af regeringens egne partier jo har ytret ønske om, at placeringen bliver i Risø.

Det er klart, at det er en regeringsbeslutning, men regeringsbeslutninger må jo bero på, hvad der er flertal for i Folketinget.

Vibeke Grønbæk (RV):

På Det Radikale Venstres vegne skal jeg takke miljøministeren for redegørelsen, som jo var ret åben over for spørgsmålet om agenturets endelige placering.

Men jeg vil gerne her for god ordens skyld tilkendegive, at den radikale folketingsgruppe agter at stemme for den af regeringen foreslåede dagsorden. Det gør vi af hensyn til regeringssamarbejdet, og ikke fordi vi har skiftet holdning. Vi er stadig af den opfattelse, at det mest ideelle sted for Miljøagenturet er Risø på grund af de opgaver, der er tillagt agenturet.

Men vi håber selvfølgelig, at regeringen lytter og bruger det mandat, vi hermed også giver den, til at tænke sig om endnu en gang. Skulle regeringen – som jeg kan ane – fastholde København, kan vi kun beklage dette, og jeg vil gerne bruge lejligheden her til at begrunde det.

Vi har under hele denne sag og også før den 29. oktober haft den holdning, at placeringen, hvis Danmark skulle få Miljøagenturet, naturligvis måtte være Risø. Baggrunden herfor er de berømte aktstykker, hvor man, som det tidligere er blevet nævnt, udtalte, at man allerede i 1990 bemærkede, at Risø skulle være stedet, og disse aktstykker er jo også blevet fulgt op i 1991.

Desuden udarbejdede den daværende regering jo et flot salgsarbejde for agenturet. Det var et fint stykke arbejde, en flot beskrivelse af

Danmark og de muligheder, vi kunne tilbyde, heriblandt de smukke omgivelser, agenturet ville få, endda placeret på et kort med en markering af Risø. Vi har altså solgt varen på, at det skulle ligge i Risø.

Roskilde Kommune har så nu i mindst 4 år arbejdet seriøst på at opbygge en såkaldt forskerpark – et udviklingsområde, hvor private og offentlige institutioner og virksomheder har slået sig ned med det ene formål at være med i et integreret udviklingsarbejde på miljøområdet.

Oven i dette har området, som vi alle ved, et godt og velfungerende universitet, der jo er gearet til at samarbejde med det kommende Miljøagentur. Man har altså fra Roskildeområdet side investeret både tid og ressourcer i tillid til de to foregående og den nuværende regerings udmeldinger.

Sagen drejer sig også om, hvilken rolle agenturet skal have, og hvilke fysiske rammer der skal til, for at Miljøagenturet kan blive en succes. Miljøagenturet skal efter radikal opfattelse – og det står jo også i forordningen – ikke kun være et mødested; nej, der skal skabes et forum for videnskab og forskning og selvfølgelig også indsamling og analyse af miljømateriale fra hele EU-området.

Men vi må arbejde ud fra, at et agentur som dette også ændrer sig i takt med udviklingen. Det er helt afgørende, at vi satser på forskning, for det er det, vi skal leve af og måske overleve på, når vi taler om miljøområdet som i dette tilfælde. Derfor er det også vigtigt, at Miljøagenturet placeres optimalt i forhold til den internationale miljøforskning, og derfor er der vel ingen, der kan fortænke Roskilde og institutionerne i området i, at de er dybt skuffede og frusterede over den ændrede holdning. Det ville have klædt regeringen og miljøministeren, om man havde drøftet nogle af spørgsmålene med partiernes ordførere, for som jeg også nævnte før, er der mange måder at få sin vilje på i politik, og denne er en af de mindst elegante, jeg har set. Den fremmer ikke samarbejdet og respekten for det stykke politiske arbejde, som vi nu engang er sat til at løse, og jeg håber, at alle har lært noget af denne sag.

Nu har vi fået muligheden for at sætte vores fingeraftryk på hele Europas miljøpolitik. Det er en enestående chance, og den skal ikke kastes bort. Argumenterne for København har været og er stadig tynde, og jeg skal egentlig ikke komme længere ind i diskussionen om,